

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 993/2023
04.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Дубравке Дамјановић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бате Цветковића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног – адвоката Јовице Ковачевића и адвоката Миомира Бишчића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К бр.340/19 од 20.12.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.241/2023 од 20.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 04. октобра 2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Јовице Ковачевића и адвоката Миомира Бишчића, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К бр.340/19 од 20.12.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.241/2023 од 20.06.2023. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтеви у осталом делу одбацују као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К бр.340/19 од 20.12.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године, која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује, на адреси ..., улица ... број ..(код станодавца ББ), с тим што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, без примене електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије куће у којој станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршења казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је на основу члана 264. став 1. ЗКП обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним

решењем, те на плаћање паушала у износу од 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећена ВВ упућена је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.241/2023 од 20.06.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његових бранилаца, а пресуда Основног суда у Сремској Митровици К бр.340/19 од 20.12.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљеног АА – адвокат Јовица Ковачевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, уз истовремени захтев да буде обавештен о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП;

-бранилац окривљеног АА – адвокат Миомир Бишчић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП (коју погрешно означава као повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП), с тим да из образложења произилази да указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно поступање, уз истовремени захтев да буде обавештен о седници већа у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те након оцене навода изложених у захтевима, нашао:

Захтеви су неосновани у делу у којем се односе на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу недозвољени.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП (с тим што је у захтеву браниоца Миомира Бишчића очигледном омашком наведено да је у питању повреда из члана 439. тачка 2) ЗКП), у оба захтева истиче се да дело које је окривљеном стављено на терет и за које је осуђен није кривично дело, обзиром да се у изреци првостепене пресуде уопште не наводи облик кривице у односу на тешку

телесну повреду као тежу последицу која је произашла из основног облика кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ (бранилац Јовица Ковачевић), односно због тога што је у изреци изостао опис облика кривице у односу на наступелу тежу последицу (бранилац Миомир Бишчић).

Према наводима оба захтева, из изреке првостепене пресуде произилази искуљљиво умишљај као облик кривице окривљеног АА и у односу на основни облик предметног кривичног дела и у односу на последицу, будући да првостепени суд није дао никакаве разлоге за постојање нехата у односу на тешку телесну повреду код оштећене, па како је другостепени суд потврдио ову пресуду, то су обе донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховни суд оцењује као неосноване.

Наиме, истоветни наводи већ су истицани у жалбама бранилаца окривљеног, и били су предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду, који је поступао по жалбама бранилаца окривљеног изјављеним против првостепене пресуде, па како је Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, ове жалбене наводе оценио неоснованим и о томе на страни 10, пети став, и страни 11, став први, други и трећи, изнео јасне, детаљне и аргументоване разлоге, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, то у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

И по оцени овога суда, правилан је закључак другостепеног суда - да одговорност за тежу последицу, у конкретном случају за тешку телесну повреду код кривичног дела из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, може постојати само ако је окривљени у односу на ту последицу поступао из нехата, јер би се у супротном – да је поступао са умишљајем, радило о стицају кривичних дела, као и да, иако то није експлицитно наведено у изреци, из образложења првостепене пресуде јасно произилази да је постојање умишљаја утврђено само у односу на основни облик кривичног дела насиље у породици, а да се нехат у односу на тежу последицу подразумева, имајући у виду сва утврђена законска обележја овог кривичног дела.

Из наведених разлога, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Јовице Ковачевића и адвоката Миомира Бишчића у овом делу одбијени су као неосновани.

У осталом делу, исти захтеви одбачени су као недозвољени, из следећих разлога:

У образложењу оба захтева истиче се и да је изрека првостепене пресуде неразумљива у погледу саме радње извршења основног кривичног дела насиље у породици, јер су речи увреде које је окривљени упутио оштећеној погрешно правно квалификоване као претња да ће напасти на њен живот и тело, а којим наводима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Како наведена битна повреда одредаба кривичног поступка у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то су захтеви за заштиту законитости бранилаца Јовице Ковачевића и Миомира Бишчића у овом делу одбачени као недозвољени.

Поред тога, бранилац Миомир Бишчић у поднетом захтеву наводи да је „одбрана остала у дилеми да ли се у конкретном случају, према изреци првостепене пресуде, ради само о кривичном делу из члана 194. став 1. КЗ или можда и о кривичном делу тешке телесне повреде из члана 121. КЗ, а због чега би се радило о стицају два кривична дела, и то основног облика кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ и кривичног дела тешке телесне повреде из члана 121. КЗ“.

Имајући у виду да би за окривљеног било неповољније када би се радило о стицају кривичних дела, те да се стучај у конкретном случају окривљеном и не ставља на терет, те да је оглашен кривим за једно кривично дело, то је Врховни суд оценио да је у овом делу захтев Миомира Бишчића поднет на штету окривљеног, па је захтев у овом делу одбацио као недозвољен, јер је бранилац у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП овлашћен да захтев подноси само у корист окривљеног.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем су захтеви одбијени као неосновани, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем су захтеви одбачени као недозвољени, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Дубравка Дамјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић